

Gabika

„Círrrín!“ Ako každé ráno... Zo sna ju vytrhol zvuk budíka, ktorý vždy zvoní o 6. ráno a ani o minútu sa neomešká. Ale Gabike nerobí problém omeškať sa aj o hodinu. Ved' komu by sa chcelo opustiť teplú a mäkkú posteľ. Z postele ju vyženie až krik, ktorý sa ozýval spoza dverí: „Gabika, ponáhľaj sa, lebo opäť prídeš neskoro!“

Gabika je obyčajné čiernovlasé dievča. Odkedy začala chodiť na strednú školu a našla si tam zopár nových kamarátov, jej štýl sa úplne zmenil, o školu a všetko ostatné, čo milovala, už úplne stratila záujem.

Keď sa konečne otvorila dvere Gabikinej izby, vystúpi z nej dievča oblečené od hlavy až po päty v čiernom. „Ach Gabika, prečo? Prečo sa neobliekaš trochu veselšie, keď máš plný šatník krásneho oblečenie? Napríklad tie žlté šaty, ktoré si si tak veľmi želala k narodeninám...“ zašomrala mama. „Toto je môj štýl, mama, ty sa v tom nevyznáš!“ naštvane tresla Gabika dverami a vybrala sa do školy.

Mama si už na ranné hádky zvykla, ale nikdy ju neprestalo mrziť, kam sa podelo jej malé dievčatko. Tá malá Gabika, ktorá dokázala hrať na klavíri celé dni tú istú skladbu dokola. Dnes mama sedí na Gabikinej posteli a vidí klavír zahádzaný kopou oblečenia. Tak veľmi ju trápí, že jej dcéra sa vzdala niečoho, čo tak milovala.

Z myšlienok ju vytrhla až Gabikina otázka: „Čo robíš v mojej izbe, mama? Ako si dovoľuješ chytať sa mojich vecí?“ Mamu dcérina reakcia zaskočila, vôbec nečakala, že sa vráti tak skoro zo školy. Chvíľu jej trvalo, než Gabike dokázala vysvetliť, čo tu vlastne robí. „Mama, ja už nie som to malé sladké dievčatko. Pochop, že mne sa páči tvrdá hudba a nie takéto obyčajný klavír. Neznášam ho a chcem, aby sme klavír predali. V izbe mi zaberá veľa miesta. Je úplne zbytočný!“

Mama sa zmierila s realitou, že dcéra sa už nezmení. Nasledujúce ráno napísala inzerát o predaji klavíra. Trhalo jej srdce, ale aspoň na chvíľu uvidela úsmev na dcérinej tvári. Aj keď dôvod dcérinho úsmevu mame hnal slzy do očí.

Zatiaľ čo sa mama doma trápí a čaká, kým príde kupec, Gabika sedí v škole. Znudená v zadnej rade so svojimi kamarátmi sleduje trápnu talentovú súťaž.

Zrazu na pódium prišiel Teodor. Áno, ten Teodor, o ktorom tajne sníva, ten zvláštny chlapec, o ktorom nikto nič nevie. V sále nastalo ticho, napätie sa dalo krájať. Len podľa jeho výzoru každý usudzoval, že miluje tvrdú hudbu. Ale opak bol pravdou. Teo si sadol ku klavíru a začal hrať. Skladba, ktorú hral, bola ako balzam na Gabikinu dušu. Krátka pieseň dokázala v Gabike prebudiť potlačenú vášeň k hudbe.

Bola nadšená, sálou sa ozýval potlesk, ba dokonca sa Gabika odvážila aj zapísať. Kamaráti na ňu zazerali, nech prestane, ale Gabika sa nenechala ovplyvniť. V tejto situácii si uvedomila, čoho sa vzdala kvôli kamarátom a ako veľmi sa zmenila.

Pred školou stáva sama, kamaráti, s ktorými trávila toľko času, už neboli kamarátmi. Gabiku to netrápilo. Jediné, čo mala v hlave, bolo ponáhľať sa domov, aby nezmeškala hodinu klavíra, ktorú mali vždy po škole spoločne s Teodorom.

Veronika Slámová, IV.AB